

Sostenir les arts en viu des del local: mirar lluny sense perdre el context

Published by [Interacció](#) [1] on 18/04/2024 - 13:56 | Last modification: 27/04/2026 - 08:31

L'article de Tena Busquets proposa una lectura situada sobre el paper de l'administració pública en el sosteniment de les arts en viu, construïda des de la pràctica quotidiana dels equipaments escènics municipals. El text parteix d'una experiència concreta, les xarxes de teatres públics i les dinàmiques de cooperació territorial a les comarques de Girona, per situar una tensió de fons que travessa avui les polítiques culturals: la distància entre unes estructures institucionals hereves de l'estat del benestar i unes pràctiques artístiques que operen cada cop més en clau relacional, comunitària i contemporània.

La imatge del telescopi i el microscopi sintetitza aquesta doble exigència. D'una banda, cal capacitat d'obertura, connexió i projecció, a través de xarxes, projectes compartits i circuits internacionals que permeten sostenir la creació i ampliar l'escala d'acció. De l'altra, es fa imprescindible una atenció fina al context local, a les comunitats, als equips i a les condicions materials que fan possible la pràctica artística. Aquesta doble mirada no és només una metàfora, sinó una orientació operativa per a l'acció pública en cultura.

El text identifica amb claredat els límits estructurals del model vigent. Les administracions apareixen sovint com a espais poc permeables a les lògiques culturals, travessades per marcs normatius rígids i per una interpretació restrictiva dels procediments, especialment en l'àmbit de la contractació. Aquest desajust no és menor: condiciona la capacitat d'innovació, dificulta les pràctiques col·laboratives i converteix iniciatives culturals en problemes administratius.

Al mateix temps, el text assenyala una transformació de fons en el marc conceptual de les polítiques culturals. Les formes clàssiques, centrades en l'oferta institucional i en una relació vertical amb el públic, es mostren insuficients. La cultura es reconfigura com a dret, com a pràctica de ciutadania i com a espai de construcció col·lectiva. Aquest desplaçament obliga a repensar els equipaments: de contenidors de programació a espais habitables, hospitalaris i connectats amb la vida quotidiana.

És en aquest punt on l'article guanya densitat, perquè baixa al terreny concret de la gestió. Els equipaments escènics municipals operen amb equips reduïts, sovint assumint funcions múltiples, en entorns institucionals que no sempre reconeixen el valor del que fan. Malgrat això, despleguen pràctiques que apunten cap a un altre model: treball en xarxa, suport a la creació local, projectes de mediació, programacions híbrides i dispositius d'acompanyament als artistes.

Aquestes pràctiques no es presenten com a excepcions, sinó com a indicis d'un canvi possible. Iniciatives com les xarxes territorials, els projectes europeus, els programes de formació o els espais de relació amb les comunitats creatives mostren una manera de fer que combina cooperació, aprenentatge i arrelament. El valor d'aquestes experiències no rau només en els resultats, sinó en les formes de treball que assagen.

El text també introdueix una dimensió sovint poc explicitada en el debat: la condició material i laboral del treball cultural públic. La precarietat dels equips, la manca de recursos i la dependència de decisions polítiques poc informades apareixen com a factors estructurals que condicionen qualsevol transformació. Aquí el discurs sobre drets culturals entra en fricció amb les condicions reals de producció de la cultura.

En darrer terme, l'article situa l'escala local com a espai clau per a la renovació de les polítiques culturals. No només per proximitat, sinó perquè és en aquest nivell on es poden articular de manera més directa les relacions entre institucions, creadors i ciutadania. La pràctica artística es presenta com un dispositiu capaç de generar context, reforçar vincles i incidir en la construcció de comunitat.

La proposta no és ingenua. No planteja una substitució immediata dels models existents, sinó una tensió sostinguda entre allò que encara funciona per inèrcia i allò que ja està emergint en la pràctica. Sostenir les arts en viu des de l'administració pública implica, en aquest sentit, assumir aquesta tensió i convertir-la en motor de transformació. Mirar lluny sense deixar de mirar de prop.

Referència

Busquets Costa, T. (2024). [Un telescopi i un microscopi](#) [2]. [Com sostenim les arts en viu des de l'Administració pública?](#) [3] *Revista de Girona*, (343), 71-74.

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: governança cultural

Tags: equipaments culturals

Tags: arts i creació

Tags: drets culturals

Tags: desenvolupament territorial

- [4]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2024/04/arts-en-viu>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://raco.cat/index.php/RevistaGirona/article/view/427769/522253>

[3] <http://raco.cat/index.php/RevistaGirona/article/view/427769/522253>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/10071>